

Vervolg – Column

door Madelon

Inmiddels weten we dus wat er aan de hand is, maar ja, veel schieten we er niet mee op. Ja, we kunnen de buitenwereld vertellen dat er serieus wat aan de hand is en dat ik me niet aanstel, maar dat duizelen gaat er niet mee weg. En dat is iets wat ook voor mijn werkgever (en mij) duidelijk werd. Gelukkig heb ik een goede verstandshouding met mijn directrice en zijn we altijd heel open naar elkaar geweest over de hele situatie. Zij begrijpt dat ik wil werken, ik begrijp dat ik een (hele) dure werknemer ben en dat ze niet op me kunnen bouwen.

Maar ja wat dan? Ik ben 36 en wil nog zoveel, maar feit is ook dat ik maar weinig kan. Hierover later meer, want ja, op het oog lijkt er niet veel met me aan de hand...

En daar zit het hem....op het oog! Ik zet mijn vriendelijkste glimlach op en tadaa: niks aan het handje voor de buitenwereld. Mensen zeggen wel eens dat ik moet zeggen dat

het niet gaat! En ik snap waarom ze dat zeggen, maar moet ik dan iedere dag zeggen: 'Ik ben duizelig dus eigenlijk gaat het niet zo...'? En ik weet dat dat de realiteit is, maar uiteindelijk gaat dat antwoord ook vervelen. Bij mezelf en bij een ander.

Wanneer je echt de moeite neemt om MIJ te zien/horen, dan zie je dat ik 8 van de 10 keer ergens tegenaan leun, iets vast heb of ga zitten. Dan hoor je dat ik zeg dat ik 2x per dag 1 à 2 uur rust en 's avonds rond 21.30 uur op bed lig. Daarnaast heb je ook in de gaten dat ik bij veel verjaardagen niet aanwezig ben of op een tijdstip kom dat het rustig is, ik feestjes mijd en dat mijn vriend de dagjes uit doet met onze zoon. Ook hoor je dat ik altijd moe ben, omdat mijn ogen ontzettend hard moeten werken om mijn beeld stabiel te houden en mijn hoofd overuren maakt in het vooruit denken. Want als ik er nu voor kies naar de verjaardag te gaan, betekent dat dat ik morgen meer plat lig en andere dingen zoals het huishouden niet kan. Ook zie je dat mijn vriend, naast zijn fulltime baan, enorm veel doet in het huishouden.

Er zijn maar een paar mensen die ECHT zien hoe het met me gaat en die ook zien hoeveel verdriet ik heb. Want achter mijn glimlach naar de buitenwereld gaat een heleboel verdriet schuil. Verdriet wat een ander niet weg kan halen en waar ik zelf een weg in moet gaan vinden. En in mijn geval zal het spirituele daar een rol in gaan spelen. Hoe? Geen idee. Daar hoop ik in de loop van de tijd achter te komen.

Ook zijn er ook al heel wat gesprekken gevoerd met de Arbo-arts en arbeidsdeskundige. De laatste keer met de arbeidsdeskundige was vanwege een arbeidsdeskundig onderzoek. Daar kwam naar voren dat zowel hij als zijn collega (de Arbo-arts) vonden dat ik afgekeurd moest worden gezien de beperkingen die ik heb.

BAM! Dat was een knal in mijn gezicht! Ergens hou je er rekening mee en weet je stiekem dat dit ter sprake gaat komen,

maar om het dan zo zwart wit te horen (en later te lezen) doet je echt wel wat. Mijn directrice vroeg of ik het er mee eens was dat we dit traject (WIA) in gaan zetten. Tja, wat moet je daar op antwoorden? Nee natuurlijk niet! Ik wil gewoon werken! Ik heb nog zoveel dromen en dingen die ik wil doen en dat wordt nu ineens afgepakt. Maar ja, verstandelijk weet je ook wel dat het op deze manier niet gaat. Ik weet 's ochtends niet of ik de middag nog kan werken en lig 's nachts wakker van de vraag; kan ik morgen wel werken?

Al met al een heel gevecht in mijn hoofd. Enerzijds wil ik nog zoveel, anderzijds is wat ik allemaal nog wil niet reëel. Ook niet naar mijn gezin. Want als ik koste wat het kost op de oude voet wil doorgaan, lijdt mijn gezin daar ook onder. Omdat ik simpelweg niks meer kan als ik thuis kom.

Nu zit ik dus te wachten op een oproep van het UWV. Nog niet voor de WIA-aanvraag, maar voor een zogeheten deskundig oordeel. Wat er op neer komt dat het UWV gaat kijken of het terecht is dat de Arbo niet achter mijn vossen aanzit om te gaan re-integreren. Wanneer het UWV denkt dat er nog wel mogelijkheden zijn, zal ik dus moeten starten met re-integratie.

Ondertussen ben ik thuis een weg aan het zoeken tussen inspanning en ontspanning. Wat voor mij kort door de bocht betekent een weg zoeken tussen wakker zijn en slapen, want wat voor mij geldt als ontspanning betekent tegelijkertijd ook inspanning. Gelukkig merk ik wel een verbetering sinds ik met de nieuwe medicatie ben begonnen. De scherpe kantjes worden er een beetje vanaf gehaald over het algemeen en ik kan het wat langer volhouden tot een volgende rust/slaappauze. Nu lijkt dat voor de meeste mensen niet zo heel bijzonder, maar voor mij is dit al een enorme stap!